

међународне заједнице конкретизују њена општа начела и утврди скала права и слобода која одговара потребама међународне заједнице. Тако је убрзо после Повеље донета Универзална декларација о правима човека (10. децембра 1948.) која је прогласила најважнија права човека и то како лична (право на живот, слободу и безбедност личности, забрану ропства, једнакост пред законом, право на приватност, заштиту од произвољног хапшења и притварања, мучења, нечовечног или понижавајућег поступања, слободу кретања, слободу савести и др.) тако и политичка (слободу мишљења и њеног изражавања, мирног збора и удруживања, учешћа у управљању јавним пословима), економска (право на рад, слободан избор запослења, социјално осигурање и сл.), али и нека нова права и слободе (на одмор, разоноду, на стандард живота који обезбеђује здравље и благостање, право на школовање, слободно учествовање у културном животу заједнице итд.) У процесу интернационализације људских права и слобода донети су још неки важни акти. Први од њих је Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима (од 16. децембра 1966. год.) који је прогласио спектар економских, социјалних и културних права (право на рад, уживање правичних и повољних услова рада, синдикално организовање, право на животни стандард довољан за корисника и његову породицу, право на заштиту и помоћ породици, право свакога да ужива најбоље стање физичког и душевног здравља, право на образовање, на учествовање у културном животу и др.) Уз овај акт, Генерална скупштина УН је такође 16. децембра 1966. год. усвојила и други, Међународни пакт о грађанским и политичким правима који је предвидео важна грађанска права, (право на живот, на личну слободу и безбедност, забрану мучења и нечовечног поступања, на заштиту од незаконитог лишења слободе, на једнакост пред судом, слободу кретања итд.) и политичка (слободу мишљења и њеног изражавања, право мирног окупљања, удруживања и др.). Овај Међународни пакт о грађанским и политичким правима је предвидео и оснивање Комитета за људска права који је позван да на основу поднетих пријава разматра и констатује повреду људских права у појединим земљама и да својим добрим услугама утиче на такве земље да предузму неопходне мере ради отклањања таквих повреда, односно поштовања права која су призната у овом Пакту.

Поред ових општих међународних аката временом су доношени и одређени документи о обезбеђењу појединих права човека, као рецимо: Декларација о правима детета (од 20. новембра 1959. год.), Конвенција о ропству (од 7. јула 1955. год), Међународна конвенција о укидању